

Arrest

nr. 181 371 van 27 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 oktober 2016 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan en eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 04.08.2016. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het bezit was van een Spaanse verblijfsvergunning die reeds sedert 16.07.2009 is vervallen en dat Spaanse autoriteiten op 11.02.2015 weigerden om hem een nieuwe tijdelijke verblijfsvergunning toe te staan.

Betrokkene keerde echter niet terug naar Nigeria en kwam op niet nader bepaald tijdstip naar België waar hij op 05.04.2016 te Antwerpen een huwelijksaangifte deed met een Belgische onderdaan (Q. I. (...), geboren op 17.05.1980). Op 11.08.2016 weigerde de Burgerlijke Stand van Antwerpen dit huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Antwerpen (van 09.08.2016) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van voltrekking van huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevrouw I. (...), afkomstig uit dezelfde stad in Nigeria als betrokkene, niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria. Zowel betrokkene als Mevr. I. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene in Nigeria 3 kinderen heeft, welke bij zijn zus wonen.

Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat het huwelijk alsnog mag voltrokken worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van dit huwelijk.

Op 04.08.2016 werd aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 03.09.2016 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 04.08.2016. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Nigeria.“

1.2. Op 20 oktober 2016 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20.10.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 04.08.2016. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Die jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

BIJ ARRESTATIE 2 KINDEREN AANWEZIG MAAR DIE ZIJN NIET VAN HEM, ENKEL VAN MEVROUW

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het bezit was van een Spaanse verblijfsvergunning die reeds sedert 16.07.2009 is vervallen en dat Spaanse autoriteiten op 11.02.2015 weigerden om hem een nieuwe tijdelijke verblijfsvergunning toe te staan.

Betrokkene keerde echter niet terug naar Nigeria en kwam op niet nader bepaald tijdstip naar België waar hij op 05.04.2016 te Antwerpen een huwelijksaangifte deed met een Belgische onderdaan (Q. I. (...), geboren op 17.05.1980). Op 11.08.2016 weigerde de Burgerlijke Stand van Antwerpen dit huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Antwerpen (van 09.08.2016) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van voltrekking van huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevrouw I. (...), afkomstig uit dezelfde stad in Nigeria als betrokkene, niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria. Zowel betrokkene als Mevr. I. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene in Nigeria 3 kinderen heeft, welke bij zijn zus wonen.

Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat het huwelijk alsnog mag voltrokken worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod en een visumaanvraag indienen op grond van dit huwelijk.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De advocaat van de verzoekende partij betoogt ter terechtzitting dat verzoekende partij, die nog steeds van haar vrijheid beroofd is met het oog op verwijdering - via een andere advocaat - een asielaanvraag zou hebben ingediend en dat ingevolge dit gegeven het belang bij het beroep is teloorgegaan nu de bestreden beslissingen impliciet werden ingetrokken. De verwerende partij is het niet eens met deze zienswijze en meent dat er nog steeds belang is.

De Raad wijst erop dat – zo kan aangenomen worden dat de verzoekende partij effectief een asielaanvraag heeft ingediend – zij dit heeft gedaan op een moment waarbij zij reeds van haar vrijheid was beroofd met het oog op verwijdering.

Dienaangaande stelt het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) in het artikel 74, §2 dat: *“De vreemdeling die binnen het Rijk een asielaanvraag heeft ingediend bij een van de in artikel 71/2, § 2, aangewezen overheden, en die overeenkomstig artikel 74/6, § 1bis, van de wet, in een bepaalde plaats wordt vastgehouden, ontvangt kennisgeving van deze beslissing door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 39bis. In dit geval ontvangt de betrokkene, overeenkomstig artikel 52/3, § 2, van de wet, eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies.”*

Artikel 74/6, §1bis, 12° van de vreemdelingenwet luidt:

“De vreemdeling die het Rijk binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden of wiens verblijf opgehouden heeft regelmatig te zijn en die een asielaanvraag indient, kan door de minister of zijn gemachtigde in een welbepaalde plaats worden vastgehouden teneinde de effectieve verwijdering van het grondgebied van de vreemdeling te waarborgen indien:

(...)

12° de vreemdeling een asielaanvraag indient teneinde de uitvoering van een eerdere of van een op handen zijnde beslissing die tot zijn verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, (...)”

Gelet op deze bepalingen kan er niet zonder meer van uitgegaan worden dat verzoekende partij omwille van de indiening van haar asielaanvraag in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, hetgeen ook niet wordt aangetoond door haar advocaat, en dat de bestreden beslissingen als impliciet ingetrokken dienen te worden beschouwd.

Het belang bij het beroep kan aldus niet worden ontzegd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een bijlage 13 septies (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art 3, 6 en 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Nigeria.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."¹ Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker.

Verwerende partij weigert hier afdoende rekening mee te houden.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is alvorens de beslissing werd genomen.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een ernstige afweging werd gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art 8 van het EVRM!

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn Belgische partner. Ze hebben zelfs samen een huwelijksaangifte gedaan.

Ze stelt louter dat de weigering en het bestaan van een werkelijk gezinsleven een contra-indicatie is.

Verwerende partij onderzoekt zelfs niet de stabiele en duurzame relatie die tussen verzoeker en zijn partner bestaat. Ze stelt louter dat het huwelijk zou bestaan om het verwerven van een verblijfsrecht en niet voor het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners.

Dit is flagrant onwaar!

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn Belgische partner. Ze hebben samen een aangifte tot voltrekking van het huwelijk gedaan.

Verzoeker en zijn partner hebben een duurzame relatie met elkaar.

Verzoeker woont ook samen met zijn Belgische partner, op haar adres.

Dat verzoeker ook daar is opgepakt. Als verzoeker geen duurzame relatie zou hebben met zijn partner, waarom houdt de politie verzoeker dan aan op het adres van zijn vriendin?!

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Nigeria wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Dat de partner van verzoeker een goed inkomen heeft en goed voor hem kan zorgen, zij werkt in België en is ondertussen meerdere jaren in België, waar zij ook een verblijfstitel bekwam. Zij heeft niets of niemand meer in Nigeria. Men kan dan ook niet verlangen dat zij alles opgeeft om haar partner naar Nigeria te volgen.

Ook gaan haar kinderen hier in België naar school. Indien hun moeder haar partner dient te volgen, moeten zij hun school onderbreken wat van de kinderen absoluut niet kan verwacht worden!! Dan gaat men namelijk met het leven van de kinderen spelen en dat kan absoluut niet de bedoeling zijn.

Dit zou een disproportioneel nadeel met het recht op het gezinsleven met zich meebrengen voor deze familie!

Dat verzoeker, samen met zijn partner, tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke stand beroep heeft aangetekend.

Dat verwerende partij niet enkel mag stellen dat het voor verzoeker geen gevolgen zou meebrengen indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst. Dat dit wel degelijk het geval zou zijn. Hij wenst hier een leven op te bouwen met zijn partner en haar kinderen. Hij neemt de zorg op zich terwijl zijn partner voor het inkomen zorgt.

Er is ook geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en zijn partner gerespecteerd te worden!

Het feit dat zijn partner een Belgische verblijfstitel heeft en het feit dat hij geen strafbare feiten gepleegd heeft, verantwoordt wel degelijk dat verzoeker zijn aanvraag in België indient.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker zich wilt onttrekken en zich in onwettig verblijf blijft nestelen. Verzoeker heeft hier geen enkel belang bij om dit te doen! Hij verklaarde op het adres van zijn vriendin te wonen waar verzoeker ook is opgepakt door de politie.

Verzoeker doorloopt, sinds hij in België aankwam, nog steeds de procedures. Om te stellen dat hij zich nestelt in de illegaliteit is dan ook zeer kort door de bocht en flagrant onwaar.

Dat verzoeker tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke stand beroep heeft aangetekend.

In afwachting van zijn beslissing dient hij wel degelijk in België te verblijven, zo niet zou hij zijn rechten schenden.

Bovendien schendt de bestreden beslissing ook het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing onjuist is en bovendien foutief gemotiveerd!

De bestreden beslissing motiveert immers op geen enkele wijze waarom de vasthouding van verzoeker vereist is.

Men verwijst louter naar het feit dat verzoeker reeds eerder een bevel kreeg betekend om het grondgebied te verlaten.

Dat het adres van verzoeker gekend is, dat hij samenwoont met zijn partner en verzoeker geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Hij heeft zich samen met zijn partner aangemeld bij de gemeente en ze dienden samen een aanvraag tot voltrekking van het huwelijk in.

Het feit dat verzoeker onverwacht is opgepakt op het adres van zijn vriendin bewijst toch dat verzoeker daar ook effectief verblijft!

Verzoeker heeft tot op heden een blanco strafregister.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg niet afdoende motiveert waarom verzoeker vastgehouden dient te worden.

III.2. Schending van artikel 6 van het EVRM

Verzoeker is vanuit Spanje naar België gekomen waar hij zijn huidige vriendin leerde kennen, mevrouw I. Q. (...).

Verzoeker heeft beroep ingediend tegen de weigeringsbeslissing van hun aanvraag tot voltrekking van het huwelijk door de ambtenaar van de Burgerlijke Stand.

Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kan hij België niet verlaten.

Hij wil namelijk persoonlijk kunnen aantonen dat de relatie die verzoeker heeft met zijn vriendin oprecht en duurzaam is.

Niet alleen verzoeker staat erop om persoonlijk aanwezig te zijn op de zitting, ook de rechtbank vereist een persoonlijke aanwezigheid van de partijen!

Hoe kan hij dit doen als hij zelfs niet meer op het grondgebied is?!

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Hij heeft het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van zijn vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat hij zich niet louter wenst te laten vertegenwoordigen door zijn raadsman, maar zelf aanwezig wenst te zijn om zijn verhaal te doen.

Dat hij het recht heeft om eerst duidelijkheid en een kans op herstel hieromtrent te ontvangen!

Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM, dat hij recht heeft op een eerlijk proces en dat hij in afwachting hiervan in België kan verblijven.

Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat hij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en zijn rechten te vrijwaren.

III.3. Schending van artikel 3 van het EVRM

Indien verzoeker dient terug te keren naar Nigeria zal art. 3 van het EVRM geschonden worden.

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien kan verzoeker dit niet toepassen op zijn persoonlijke situatie, Hij kan immers niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Immers is hij Nigeria ontvlucht en alles en iedereen achtergelaten om zichzelf in veiligheid te brengen eerst in Spanje en nu in België. Hij kan bijgevolg dus ook niet terugkeren want hij kan nergens terecht en heeft er geen verblijfplaats meer, zelfs niet voor een eventuele tijdelijke terugkeer. Hoe kan hij geacht worden terug een leven op te bouwen in Nigeria, als hij vreest voor zijn leven??

Dat het Belgische reisadvies ook stelt dat alle niet-essentiële reizen naar Nigeria dienen afgeraden te worden.

Ook is het gevaar in Nigeria verre van geweken. De noodhulp bereikt niet alle plaatsen in Nigeria en als ze een gebied bereiken, stellen ze zware ondervoeding vast bij de bevolking. Dit komt door de ruïne die is achtergelaten door Boko Haram en de zeer gevaarlijke situatie (zie ook de recente berichtgeving over Nigeria).

Dat in de bestreden beslissing zelfs niets vermeld wordt over een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Dat verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar het land van herkomst van verzoeker!

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt, zodat hij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor zijn fysieke integriteit.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en men bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel schendt door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel, zoals verzoekende partij aanvoert, primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan

herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de supra vermelde 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zoals blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing heeft de verwerende partij wel degelijk het voorgehouden gezinsleven van verzoekende partij in ogenschouw genomen. Zo wijst de verwerende partij er in de eerste plaats op dat ingevolge het negatief advies van het parket van Antwerpen inzake de huwelijksvoltrekking er alleszins sprake is van een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bijgevolg blijkt dat de verwerende partij in eerste instantie niet aanvaardt dat er een beschermenswaardig gezinsleven voorligt.

Zelfs indien er toch zou gesproken kunnen worden van een beschermenswaardig gezinsleven blijkt verder uit de beslissing dat de gemachtigde wel degelijk de vereiste afweging heeft gemaakt en een verantwoording heeft gegeven in het licht van artikel 8 EVRM. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij meent dat de verwerende partij stopt bij de bevinding dat het niet gaat om een beschermenswaardige relatie.

De gemachtigde heeft immers geoordeeld dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en het niet mogelijk zou zijn een gezinsleven te ontwikkelen in het herkomstland. Zo oordeelt de gemachtigde verder: *“Het louter feit dat Mevrouw I. (...), afkomstig uit dezelfde stad in Nigeria als betrokkene, niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria. Zowel betrokkene als Mevr. I. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene in Nigeria 3 kinderen heeft, welke bij zijn zus wonen.*

Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat het huwelijk alsnog mag voltrokken worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van dit huwelijk.”

Haar betoog dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar gezinsleven is niet ernstig in het licht van de uitgebreide motieven dienaangaande.

Verzoekende partij meent wel dat van haar partner niet kan verwacht worden dat deze mee naar Nigeria gaat, maar de Raad wijst erop dat het loutere feit dat de partner hier haar leven heeft opgebouwd en haar kinderen hier naar school gaan, maakt niet dat dit afbreuk kan doen aan de vaststelling beiden wisten dat ze een relatie startten waarvan het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Bovendien is de partner van verzoekende partij afkomstig van dezelfde stad zodat aangenomen kan worden dat zij zich aldaar gemakkelijk opnieuw kan aanpassen. Er blijkt evenmin dat de kinderen aldaar geen school zouden kunnen lopen en dat de nodige voorbereidingen getroffen worden zodat er geen sprake hoeft te zijn van een onderbreking van het schooljaar. Verder blijkt dat verzoekende partij gewerkt heeft als chauffeur zodat niet blijkt dat zij voor haar gezin in Nigeria niet financieel zou kunnen instaan. Het loutere feit dat verzoekende partij geen strafbare feiten in België zou gepleegd hebben doet aan de vaststellingen van de verwerende partij geen afbreuk. Het voorts niet-onderbouwde betoog van verzoekende partij dat haar partner geen familie of kennissen meer zou hebben in Nigeria, kan evenmin overtuigen. Daarnaast dient ook vastgesteld te worden dat de verwerende partij erop gewezen heeft dat indien de familierechtbank toch besluit dat het huwelijk mag voltrokken worden, de verzoekende partij een visumaanvraag kan indienen. Bijgevolg, zelfs indien de partner van verzoekende partij haar niet zou kunnen vergezellen, dan nog gaat het in casu slechts over een tijdelijke scheiding wanneer blijkt dat zij wel degelijk met elkaar kunnen huwen.

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde de afweging van de betrokken belangen in het licht van artikel 8 van het EVRM wel degelijk heeft gemaakt en hierover genoegzaam heeft gemotiveerd. Nu verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing in het licht van artikel 8 van het EVRM onredelijk of disproportioneel is, kan een schending van deze bepaling, noch deze van het redelijkheidsbeginsel worden aangenomen.

3.4. Waar verzoekende partij stelt dat het niet klopt dat zij zich wil onttrekken en zich in illegaal verblijf nestelt nu zij bij haar partner woont en zij een beroep heeft aangetekend tegen de weigering van huwelijksvoltrekking wijst de Raad erop dat verzoekende partij niet ontkent dat zij op 4 augustus 2016 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend heeft gekregen maar dat zij hieraan geen gevolg heeft gegeven. Het loutere feit dat zij een beroepsprocedure heeft opgestart bij de familierechtbank maakt niet dat zij daaruit kan besluiten dat zij voormeld bevel naast zich neer kan leggen en hieraan geen gevolg hoeft te geven. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk noch onjuist van de verwerende partij om op grond van de vaststelling dat verzoekende partij een eerdere verwijderingsmaatregel naast zich neer heeft gelegd te besluiten dat verzoekende partij de Belgische reglementering niet respecteert en het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een verwijderingsmaatregel.

3.5. In zoverre verzoekende partij nog kritiek uit op de beslissing tot vasthouding wijst de Raad erop dat ingevolge artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats enkel aanvechtbaar is bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. In de mate dat de vordering gericht is tegen de beslissing tot vasthouding is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onbevoegd.

3.6. Waar verzoekende partij argumenteert dat zij persoonlijk wil verschijnen voor de burgerlijke rechter inzake het beroep ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van huwelijksvoltrekking en dat zij aldaar gehoord wenst en dient te worden, kan worden volstaan met het gegeven dat verzoekende partij zich wettig kan laten vertegenwoordigen door haar advocaat. Het staat verzoekende partij immers vrij om haar advocaat op een zo volledig mogelijke wijze in te lichten over de argumenten die zij in die procedure naar voren wil brengen. Daarnaast staat het verzoekende partij tevens vrij om eventueel de

opheffing van het inreisverbod te vragen aan het bestuur, volgens de geijkte wettelijke weg, dit om de procedure in beroep bij de burgerlijke rechter bij te wonen. Het betoog van verzoekende partij dat de rechtbank een persoonlijke verschijning vereist wordt met geen enkel stuk concreet gestaafd.

Het gegeven voorts dat niet vrij kan worden gekozen uit een van de alternatieven die zijn opgenomen in artikel 6 EVRM – zelf verweer voeren of zich laten verdedigen – impliceert niet automatisch dat deze verdragsbepaling wordt miskend (cf. EHRM 20 januari 2005, 63378/00, § 65, Mayzit v. Rusland).

Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat het gegeven dat zij zich moet laten vertegenwoordigen inhoudt dat zij geen eerlijke en openbare behandeling zal krijgen van haar zaak en dit binnen een redelijke termijn.

3.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt voorts dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Wie zich dus wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Verzoekende partij verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken met betrekking tot de terroristische acties van Boko Haram om haar grief te ondersteunen. Echter, uit het bedoelde reisadvies blijkt dat Boko Haram actief is in welbepaalde gebieden in Nigeria. Verzoekende partij, die verder slechts poneert in Nigeria te vrezan voor haar leven doch geen enkel concreet argument bijbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling - verzoekende partij licht zelfs niet toe uit welke regio zij afkomstig is en of haar terugkeer noodgedwongen zou inhouden dat zij zich zou moeten vestigen in de regio waarin Boko Haram actief is - maakt louter op grond van een algemene verwijzing naar een reisadvies geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Alleen al om die reden heeft zij verder ook geen belang bij het desgevallend gegronnd bevinden van haar argument dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden door niet te onderzoeken of zij al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, of daarover te motiveren in de bestreden beslissing, nu zij geenszins aannemelijk maakt dat één en ander tot een andere beslissing had kunnen leiden.

3.8. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.9. In een tweede middel, gericht tegen het inreisverbod, betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel"

Verzoeker kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.
Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.
De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen de art 3, 6 en 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Nigeria en gedurende drie jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur
Ten eerste schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel
A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."2
Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben op het familiale leven van verzoeker. Men stelt dat zijn partner hem kan volgen naar Nigeria, zonder rekening te houden met het feit dat zij hier een onderkomen heeft, vrienden en familie waarop zij kan terugvallen. Men kan toch niet verlangen dat zij hier alles opgeeft?! Ook heeft mevrouw Idahosa in België kinderen die ze dan van school zou moeten halen om haar partner te volgen.
Verwerende partij weigert hier afdoende rekening mee te houden.
Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!
Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is alvorens de beslissing werd genomen.
Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een ernstige afweging werd gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art 8 van het EVRM!
Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.
Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."
Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!
Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn Belgische partner. Ze deden samen een aanvraag tot voltrekking van het huwelijk.
Verwerende partij onderzoekt zelfs niet de stabiele en duurzame relatie die tussen verzoeker en zijn partner bestaat. Ze stelt louter dat het huwelijk zou bestaan om het verwerven van een verblijfsrecht en niet voor het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners.
Dit is flagrant onwaar!
Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn Belgische partner. Ze hebben samen een aanvraag tot voltrekking van het huwelijk gedaan.
Verzoeker en zijn partner hebben een duurzame relatie met elkaar.
Verzoeker woont ook samen met zijn Belgische partner, op haar adres.
Dat verzoeker ook daar is opgepakt. Als verzoeker geen duurzame relatie zou hebben met zijn partner, waarom treft de politie verzoeker dan aan op het adres van zijn vriendin?!
Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.
Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Peru wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.
Artikel 8 EVRM luidt:
Lid 1
Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.
Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.
Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.
Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.
Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.
Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Dat de partner van verzoeker een goed inkomen heeft en goed voor hem kan zorgen.

Dat verzoeker, samen met zijn partner, tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke stand beroep heeft aangetekend.

Dat verwerende partij niet mag stellen dat het voor verzoeker geen gevolgen zou meebrengen indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst. Dat dit wel degelijk het geval zou zijn. Hij wenst hier een leven op te bouwen met zijn partner.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot de beslissing van een inreisverbod.

Dit wordt ook bevestigd in arrest 91.251 van 9 november 2012 van het Europees Hof: "De Raad stelt vast dat verzoeker de samenwoning met mevrouw T. en zijn kinderen heeft aangetoond aan de hand van de aangifte van adreswijziging op het gemeentehuis te O. op 2 juli 2012. Niettegenstaande de aangetoonde feitelijke samenwoning sinds 2 juli 2012 is de loutere samenwoning niet van aard om het bestaan van een beschermd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Evenwel blijkt uit het motief in verband met het bepalen van de termijn van het inreisverbod niet dat verweerder rekening heeft gehouden met de aangetoonde samenwoning waarvan verweerder kennis had"

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat er aan het gezinsleven van verzoeker met zijn partner niet getwijfeld kan worden. Verzoeker is opgepakt op het adres van zijn vriendin om hem over te brengen naar het gesloten centrum.

Bovendien houdt men evenmin afdoende rekening met het feit dat de partner van verzoeker een Belgische verblijfstitel heeft. Zij heeft zich in België in veiligheid gebracht, haar leven hier opgebouwd, zich volledig geïntegreerd, zij werkt hier... en dan stellen dat niets haar verhindert om haar partner te volgen is niet alleen absurd, maar dus ook flagrant fout en onredelijk!

Het is mogelijks wel zo dat een aanvraag tot het huwelijk geen automatisch recht geeft op verblijf op het grondgebied maar het is zeker zo dat dit geen afdoende motivering vormt van verwerende partij.

Zo stelt uw Raad in zijn arrest nr. 162 579 van 23.02.2016: "De Raad stelt vast dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verwerende partij op de hoogte was van de wettelijke samenwoning van de verzoekende partij met een legaal in België verblijvende persoon. Dit blijkt tevens uit de feitelijke weergave door de verwerende partij in de nota met opmerkingen. Hoewel verwerende partij aldus van dit gegeven op de hoogte was, blijkt noch uit het administratief dossier, noch uit het bestreden inreisverbod zelf dat zij met deze specifieke omstandigheid rekening heeft gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. In de nota met opmerkingen geeft verwerende partij wel verschillende redenen waarom de wettelijke samenwoning niet van invloed is op de duur van het inreisverbod, maar dit is een a-posteriori motivering die niet vermag het vastgestelde gebrek aan zorgvuldigheid van het bestuur bij het treffen van het bestreden inreisverbod te herstellen."

Bovendien schendt deze stelling eveneens het vertrouwensbeginsel.

Uit recente rechtspraak van uw Raad blijkt immers duidelijk dat verwerende partij niet zonder meer de maximumtermijn van drie jaar kan opleggen, zonder enige afweging te maken in het dossier.

Dat uw Raad zich in arrest nr. 134 851 van 10.12.2014 reeds uitsprak:

" Gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk heeft gehandeld door een inreisverbod op te leggen voor de maximale termijn van drie jaar, zonder op afdoende wijze blij te geven van een onderzoek naar de specifieke omstandigheden van verzoekers. Daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweed lid, 2° van de vreemdelingenwet, is de beslissing niet afdoende gemotiveerd."

De bestreden beslissing stelt louter: 'Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar'.

Dat verwerende partij geen onderzoek heeft uitgevoerd, of hiervan alleszins niets van is terug te vinden, en dit reeds in tegenspraak is met de arresten van de RVV.

Verwerende partij dient een grondig onderzoek te verrichten. Louter vermelden dat er een onderzoek is uitgevoerd, is onvoldoende!

Het mag duidelijk zijn dat ook hier verwerende partij erin gefaald heeft enige afweging te maken in het dossier van verzoeker en dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel

Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: " Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

Dat uw Raad dit nog eens bevestigt in zijn arrest nr. 166 264 van 21.04.2016:

"de duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 227 898 en 227.900).

De bestreden beslissing motiveert, met betrekking tot het inreisverbod, dat geen gevolg werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 januari 2013, zodat hij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting. Dergelijk motief verklaart weliswaar waarom aan verzoeker een inreisverbod werd afgegeven, doch dient geen verantwoording voor het feit waarom bij weermotstuit voor de maximumtermijn van drie jaar werd gekozen."

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker mag immers 3 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden.

Neemt men deze procedure eigenlijk nog au sérieux?! Verwerende partij weigert een afweging te maken van het familieleven van verzoeker en de veiligheid die hier aan de partner geboden wordt te miskennen, evenals haar tewerkstelling, integratie en het feit dat er schoolgaande kinderen zijn!

Men haalt niet alleen drogredenen aan om hier geen rekening mee te houden, maar tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een afweging te maken in het dossier van verzoeker!

Het mag duidelijk zijn dat de oplegging van een inreisverbod wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM en geenszins een 'tijdelijke verwijdering' met zich zou meebrengen. Zijn partner bezit een verblijfstitel in België en woont en werkt in België.

Verwerende partij weigert hier echter rekening mee te houden.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

IV.2. Schending van art 6 van het EVRM

Verzoeker is vanuit Spanje naar België gekomen waar hij zijn huidige vriendin leerde kennen, mevrouw I. Q. (...).

Verzoeker heeft beroep ingediend tegen de weigeringsbeslissing van hun aanvraag tot voltrekking van het huwelijk door de ambtenaar van de Burgerlijke Stand.

Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kan hij België niet verlaten.

Hij wil namelijk persoonlijk kunnen aantonen dat de relatie die verzoeker heeft met zijn vriendin oprecht en duurzaam is.

Niet alleen verzoeker staat erop om persoonlijk aanwezig te zijn op de zitting, ook de rechtbank vereist een persoonlijke aanwezigheid van de partijen!

Hoe kan hij dit doen als hij zelfs niet meer op het grondgebied is?!

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Hij heeft het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van zijn vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat hij zich niet louter wenst te laten vertegenwoordigen door zijn raadsman, maar zelf aanwezig wenst te zijn om zijn verhaal te doen.

Dat hij het recht heeft om eerst duidelijkheid en een kans op herstel hieromtrent te ontvangen!

Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM, dat hij recht heeft op een eerlijk proces en dat hij in afwachting hiervan in België kan verblijven.

Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat hij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en zijn rechten te vrijwaren.

IV.3. Schending van artikel 3 van het EVRM

Indien verzoeker dient terug te keren naar Nigeria zal art. 3 van het EVRM geschonden worden.

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien kan verzoeker dit niet toepassen op zijn persoonlijke situatie, Hij kan immers niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Immers is hij Nigeria ontvlucht en alles en iedereen achtergelaten om zichzelf in veiligheid te brengen eerst in Spanje en nu in België. Hij kan bijgevolg dus ook niet terugkeren want hij kan nergens terecht en heeft er geen verblijfplaats meer, zelfs niet voor een eventuele tijdelijke terugkeer. Hoe kan hij geacht worden terug een leven op te bouwen in Nigeria, als hij vreest voor zijn leven??

Dat het Belgische reisadvies ook stelt dat alle niet-essentiële reizen naar Nigeria dienen afgeraden te worden.

Ook is het gevaar in Nigeria verre van geweken. De noodhulp bereikt niet alle plaatsen in Nigeria en als ze een gebied bereiken, stellen ze zware ondervoeding vast bij de bevolking.

Dit komt door de ruïne die is achtergelaten door Boko Haram en de zeer gevaarlijke situatie (zie ook de recente berichtgeving over Nigeria).

Dat in de bestreden beslissing zelfs niets vermeld wordt over een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Dat verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar het land van herkomst van verzoeker!

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt, zodat hij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor zijn fysieke integriteit.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en men bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel schendt door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

V. Besluit:

Dat gelet op het ernstig middel van verzoeker, verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissingen te willen vernietigen en te schorsen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel!!"

3.10. Waar het betoog van de verzoekende partij samenvalt met hetgeen zij reeds heeft aangevoerd in het eerste middel, verwijst de Raad naar zijn bespreking terzake nu deze bespreking ook opgaat wat betreft het inreisverbod.

3.11. Voorts en in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt heeft de verwerende partij wel degelijk gemotiveerd waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. In tegenstelling tot wat

verzoekende partij voorhoudt wordt niet slechts verwezen naar het feit dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. De Raad benadrukt nogmaals dat de verwerende partij een uitvoerige motivering heeft opgenomen waarom het voorgehouden gezinsleven de oplegging van het inreisverbod van drie jaar niet verhindert en voorts gewezen heeft op de hardnekkigheid van verzoekende partij om zich illegaal op het grondgebied op te houden. Rekening houdende met deze gegevens heeft de verwerende partij geoordeeld dat in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Er blijkt aldus duidelijk dat de omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij in ogenschouw werden genomen teneinde een termijn van het inreisverbod te bepalen. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk welke andere specifieke omstandigheden de verwerende partij niet in ogenschouw genomen zou hebben. Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt niet. Het betoog van verzoekende partij doet blijken van een andere beoordeling van de zaak maar zij slaagt er daarmee niet in aan te tonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

3.12. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER